

PROFESORUL DR. GUZNER MIKLÓS
(1905—1972)

După o suferință îndelungată de aproape doi ani, la 18 octombrie 1972, ne-a părăsit Guzner Miklós, profesorul Clinicii de ortopedie stomatologică.

Întimplarea a făcut să nu pot participa la înmormintare, să nu-mi pot lua rămas bun. Încerc prin aceste câteva rânduri să-mi fac datoria față de prietenul dispărut pentru totdeauna din mijlocul nostru. O cotitură radicală în viața sa a însemnat conferirea titlului de conferențiar, iar o dată cu înființarea, în anul 1949, a Facultății de stomatologie în cadrul institutului nostru, numirea sa ca șef al Catedrei de ortopedie stomatologică. Din acest moment în centrul atenției sale s-a aflat activitatea pedagogică, demonstrându-ne capacitatea sa deosebită în acest domeniu. Însuflețirea și interesul cu care se documenta pentru a-și preda cunoștințele la un nivel cât mai înalt discipolilor săi, uimeau pină și cunoșcuiții și prietenii.

Pe lângă întocmirea cursurilor pentru studenți, a comunicat o serie de lucrări științifice, iar numeroși medici au fost ajutați de dinsul în aprofundarea cunoștințelor științifice, în munca de cercetare, în vederea obținerii titlului de doctor în științe. A adus o contribuție însemnată în studierea profilaxiei cariei dentare, precum și în aplicarea concretă în practică a unor principii preventive. Ani de-a rândul a condus și îndrumat activitatea Clinicii de stomatologie infantilă. Fără a exagera, putem afirma că aportul său deosebit în stomatologia ortopedică funcțională și biologică, a dus la dezvoltarea învățămîntului stomatologic din țara noastră. Cred că modestia ce-l caracteriza îl împiedica să facă afirmații despre „școala de stomatologie tîrgumureșană”.

Oare mai trebuie amintit, că pe lângă cunoștințele sale profesionale vaste, a fost un erudit cunoscător al tuturor ramurilor culturii și în special în domeniul literar?

A fost adeptul principiilor marxist-leniniste din tinerețe, cu toată situația materială oferită de originea de mic burghez. Vederile sale le-a considerat ca principii călăuzitoare chiar și în cei mai critici ani ai istoriei.

O prietenie adevărată și tovărășească l-a legat de Gaál Gábor, și prin acesta de intelectualitatea de stînga. În timpul războiului, cu riscul pe care îl presupuneau principiile sale, a sprijinit Partidul păcii împotriva acțiunilor fasciste.

Nu vreau să mai continuu cu amintirile. Marea pierdere pe care am suferit-o ne-o demonstrează multiplele îndatoriri care au rămas în sarcina noastră.

Moartea i-a luat de pe umeri greutățile inerente vieții, iar noi trebuie să le ducem mai departe, să-i urmăm exemplul în ce privește umanismul, spiritualitatea și atitudinea sa în cadrul corpului medical, a institutului nostru și în viața socială.

Trebuie să ducem mai departe toate acestea în felul nostru, după posibilitățile noastre. Aceasta este moștenirea noastră, aceasta este datoria noastră.

dr. L. Csögör